

Abstrakt

Práce se zabývá problematikou hlavních měst a zkoumá faktory, které určují jejich výběr. Hlavní město je chápáno nejen jako správní centrum, ale také jako místo důležité pro dění ve společnosti a identitu jedince. Spolková republika Německo je v evropském kontextu specifická. Její centrum není historicky ukotveno a bylo opakovaně definováno se změnou režimů. To platí i pro zkoumanou situaci po druhé světové válce. Neshody okupačních mocností vedly ke vzniku dvou samostatných států a Západní Berlín se stal izolovaným ostrovem uprostřed východního Německa. Provizorním sídlem západoněmecké vlády a parlamentu bylo zvoleno provinční město Bonn, zatímco favorizovaný Frankfurt nad Mohanem překvapivě neuspěl. Cílem této případové studie je zjistit, zda se jednalo o rozhodnutí dané geografickými faktory zvnějšku, o politický plán motivovaný zevnitř či o pouhou shodu náhod. Odpověď se opírá o analýzu argumentů a motivací hlavních aktérů, mapuje vývoj celého procesu s důrazem na období 1948-1949 a hledá jeho milníky. Výsledkem je zjištění, že Bonn měl dobré praktické předpoklady: svou bezvýznamností odpovídal hledanému provizoriu i decentralizaci typické pro federalismus. V debatě však záhy převážily politické důvody a staly motorem pro vytváření těch faktických. Zásadním, ne však jediným, hybatelem byl spolkový kancléř Adenauer. Rozhodující byl i postoj spojenců, ačkoli nikdy nezasahovali přímo. Práce na rozdíl od starších studií zohledňuje i vývoj po sjednocení Německa, kdy se funkce hlavního města vrátila do Berlína a role Bonnu byla znovu přehodnocena.